

Světlé nitky nad vámi.

Spojte dohromady přednášky, které jsem vám v posledních týdnech dal o bytostném a nejbližším okolí pozemského člověka, v nichž jsem mluvil o vlnění a tkaní, jímž jste stále obklopeni, a snažte se tam uvedené děje spojit a pozorovati jako **celkový** obraz.

Není to tak těžké. Velmi rychle a lehce poznáte souvislost mezi nimi a vámi. Tak jako při skládací hře dejte ve své představivosti vše do pohybu, nejdříve v jednotlivých účincích do různých směrů **po sobě** a nakonec **v celkovém působení v sobě**, a uvidíte, jak se před vámi časem rozvine živý obraz.

Pokuste se viděti, jak každé zlé myšlení nebo chtění probíhá tkanivem jako stín, více méně kalící jasnost, rušící krásu, zatím co čisté, dobré myšlení nebo chtění, zářivě běžící, šíří krásu a lesk na svých cestách.

Brzy se obeznámíte s touto strojovnou tak dobře, že vám bude oporou, která vám dovolí jen dobře myslet a chtít a nakonec také jednat.

Nešetřete na to námahy; dostane se vám bohaté odměny, o kterou vás nikdo nemůže připravit. A máte-li pak tento pohyblivý obraz před sebou, pak přijměte ještě něco k němu, co dává jeho zakončení rámeček, hodný tohoto obrazu.

Myslete si místo stropu samé světlé, jemné nitky, které nad „tkaním kolem vás“ visí jako jemně nadýchnutý závoj. Vane z něj

dech vzácné vůně, schopný zvláštním způsobem vše oživit a posílit, jakmile jsme si jej uvědomili a dbali.

Jsou to nesčetné nitky, nesoucí v sobě různé možnosti použití a stále připravené snést se na **ta** místa, kde se jeví po nich touha.

Zadoutná-li ve spodním soukolí někde maličká jiskřička a dá vzniknouti touze, prosbě nebo silnému přání, protáhnou se okamžitě stejnorodé nitky k této jiskřičce, spojí se magneticky s ní a sílí ji, aby se stala světlejší a jasnější a tím rychle odehnala od sebe vše kalné a temné. A když vysoce vzplanula, spálí všechna místa, která spojují **to** lano se zlým a temným, na kterém se tato jiskra snažila vyvinout. Tím se toto lano velmi rychle odpoutá od všeho, co je táhne dolů.

Ale jen čistá, světlá přání nebo prosby mohou dostati spojení se světlými nitkami, které trvale visí nad vším tím shonem, jenž lidskou duši nebo pozemského člověka stále obklopuje. Temná přání nenacházejí spojení, protože tu není podmínka stejnorodosti.

Spojení těchto nitek, přicházejících z bytostného, nastává pro každého člověka skrze jeho plášť nebo tělo střední hrubohmotnosti, nazývané astrálním tělem. Tento je každým hnutím duše přiměřeně prozářen. Jsou-li hnutí duše temného druhu, pak nenacházejí připravené světlé nitky žádný průchod pro pomoc. Teprve při světlém hnutí může astrální tělo **tak** zářiti, že se samočinně otevírá pro **ty** nitky z výše, které jsou stejného druhu, jako je současné hnutí duše.

Tak je tedy astrální tělo střední hrubohmotnosti vlastním

vchodem a výpadní branou duše. Ve skutečnosti působí jmenované nitky na úroveň střední hrubohmotnosti, kterou jmenujeme astrální, a sice jejím prostřednictvím podle druhu jejího rozžhavení.

Představte si to všechno. Je to tak jednoduché a při tom tak spolehlivé a spravedlivé, že není možno, aby jakákoliv myšlenka nebo chtění k dobrému zůstala bez pomoci. Tak je to lidskému duchu vždy umožněno a usnadněno. **Příliš lehké**, než aby to ve svém prazvláštním způsobu pozoroval a dbal velké ceny, která těmto dějům náleží a která v nich také spočívá.

Aby však ve vašich představových možnostech nezůstala žádná mezera, chci vám poukázat také na původ těchto nitek, které jinak by pro vás visely ve vzduchu. A to jest nemožné, poněvadž všechno v tomto stvoření má zcela určité východisko, **musí** mít a bez takového nemůže vůbec být.

Nitky jsou vyzařováním mnohých bytostných prostředníků, s nimiž jste se v jejich působení ještě tak dobře neobeznámili. Tito byli však starým národům velmi dobře známi.

Vy, jako lidští duchové, měli jste být na zemi sběrateli a pak prostředníky pro další předávání všech vyzařování zralejším lidským duchům, stojícím na vyšších úrovních stvoření. Tito zralejší jsou zase ve spojení s ještě vyššími a světlejšími dozralými lidskými duchy, až konečně dochází spojení s rájem, kde úplně zralí a dokonalí lidští duchové tohoto pozdějšího stvoření přebývají v radostném tvoření. Odtamtud zase dál jde řetěz prostředníků až vzhůru, k nejdokonalejším z Prastvořených v čistě duchovním. A tak stejným způsobem a ve stejném pořadí jest spojení všech bytostných, kteří v celém stvoření s vámi

spolupracují a vám pomáhají, ale stojí vždy o stupeň výše nežli vy.

Co z toho rozvíjí svou činnost vedle vás nebo pod vámi, jest z části s vámi také spojeno, ale ne tímto způsobem. O tom všem budeme ještě mluvit. Zůstaňme nejdříve **u těch** nitek, které jsem jmenoval.

Nitky jsou tak mnohostranné, že není ničeho, v čem by se pozemskému člověku, nebo také duši, odloučené již ze země, nemohlo najít a dostati posily, pomoci, útěchy a podpory v tom okamžiku, když jeho touha nebo prosba po tom dosáhne zcela určité síly v pravém chtění. Ne dříve. Neboť zformovaná slova samotná nestačí k tomu, aby vytvořila spojení. Také ne letmá myšlenka.

Vřelé, pravé, opravdové přání nebo touha to musí být, bez přemýšlivého propočítávání, bez očekávání mzdy, bez čehokoliv naučeného, které přece nemůže jít tak ryze ze srdce nebo z duše; neboť k tomu **pozemské slovo** příliš silně váže na formy. Pozemské slovo může vždy dát jen směr chtění duše, utvořiti silnici pro pouť, kterou chce jít citění. Nesmí však nikdy být **vším**.

Nemůže-li člověk oboje spojit, slovo se svým chtěním, musí-li příliš **myslet** na správné zformování svých slov, pak je lepší, když se modlí, děkuje nebo prosí jen citem, **beze slov**! Pak je to jistě nezkalené! Pevně zformované slovo kalí příliš lehce a zužuje každý cit.

Je to mnohem silnější a také mnohem krásnější, když necháte odpaďnout svá slova a na jejich místě dáte vzniknouti duchovnímu obrazu. Do něj můžete nalít své citění cele a čistě. Musíte zkusiti, co je pro vás lehčí a co vás neomezuje.

Dáte-li padnout svým pozemským slovům, pak je to vaše **duše**, která mluví. Taková duše, jak bude mluvit, až se odloučí od této země a také ze všech úrovní hrubohmotnosti; neboť pak **odpadne** zformované slovo.

Pravděpodobně budete se uvnitř již zase ptáti, jak to přijde, že mohou duše z jemnohmotnosti mluvití skrze mediálně založené lidi, nebo že mediálně založení lidé **slýší** mluvit takové duše, toto vnímají a předávají buď psaním nebo ústy. Já vím, že ve vás vzniká hned mnoho takových otázek.

Bádáte-li však důkladně v mém Poselství, pak již naleznete odpověď na všechny takové otázky, které nejsou ničím jiným než pochybováním vašeho rozumu. Přijměte jen **správně** to, co vám říkám, pak budete moci sami vše ve správném pořadí vystavěti a nebudou se vám hlásit žádné pochybnosti.

Již dávno jsem vám vysvětloval činnost pozemského mozku, který jsme rozdělili na zadní a přední mozek. Zadní mozek je **ovlivňován city**. Přijímá jen obrazy citového chtění a převádí tyto zpracované a upravené do předního mozku. Přední mozek je přijímá a **zpozemšťuje** tím, že vše ještě jednou přepracuje a přiměřeně své schopnosti záření zhušťuje a proměňuje v hrubší pozemskou hmotnost. Tím je to vtlačeno ještě v užší formu pevně vázanou a k výrazu pozemským slovem nově raženou.

Taková je činnost mozků této pozemské schránky každého pozemského člověka. Mozky tvoří široce rozvětvenou dílnu a jsou zázračným závodem plným nejrušnější činnosti. Protože přední mozek obstarává tak řečenou těžkou práci, tedy přenáší všechny vjemy zprostředkované zadním mozkem do těžkých hutných

forem, které svou zesílenou hutností jsou mnohem úžeji omezeny, aby se tím staly pochopitelnými pozemskému chápání; proto se přední mozek také unaví a potřebuje spánek. Zatím zadní mozek nezúčastní se tohoto spánku a pracuje klidně dál. Ani tělo samotné nepotřebuje **spánek**, nýbrž jen **odpočinek**.

Spánek jest pouze nutností předního mozku! Ale i to je snadno srozumitelné a vám pochopitelné.

Potřebujete to všechno jen v klidu postupně uvážiti. Myslete si tedy: odpočívá-li tělo, můžete být bdělí a nemusíte spát, to jste již často prožili sami na sobě. Odpočívá-li však přední mozek, který vám vytváří **myšlení**, tedy přepracování citových vjemů do hrubších a zúžených forem a těžší hutnosti, když tento mozek musí si odpočinout, přestává přirozeně také myšlení. Během tohoto odpočinku předního mozku nemůžete samozřejmě vůbec na nic myslet.

A jen tuto možnost myšlení nazýváte zde na zemi bdělostí. Neschopnost myšlení spánkem nebo bezvědomím. Jedná se při tom vždy jen o tak zvané **denní** vědomí, jež je výlučně činností předního mozku. Zadní mozek je vždy bdělý. –

Po tomto odbočení vrátíme se zase zpět k řeči duší, při které odpadají úzce zformovaná slova a zůstávají jen obrazy, které mají formovati pojem. Tyto obrazy chtění nebo prožívání zesnulých duší vtiskují se při nějakém sdělování do zadního mozku pozemských lidí přesně tak, jako jejich vlastní chtění. Tyto přijaté obrazy zadní mozek přenáší svému druhu přiměřeně ihned přepracované přednímu mozku, který zase svým způsobem přijaté obrazy zahustí a dá jim přijíti k výrazu v myšlení, slovech nebo psaní.

Toto připadá mnohému mediálnímu člověku samozřejmě tak, jako by on ta slova skutečně **slyšel**. A je to vyvoláno zase působením předního mozku, který je se **sluchem** spojen a přijímá **jeho** vjemy, aby je přiměřeně zpracovával.

V těchto zde jmenovaných případech, jedná-li se o tak zvané „jasnoslyšení“ z jemnohmotnosti, vyzařuje přední mozek od zadního mozku přejaté obrazy ještě během jejich zpracovávání k větší hutnosti **obrácenou** cestou také ke sluchu, který je tím podnícen při tvoření slovních forem k souznění, protože spojení je tu a je vždy připraveno k přijímání.

Na této **obrácené** cestě k hrubohmotnému uchu zní to však mediálnímu člověku přirozeně poněkud jinak, poněvadž druh záchvěvů jest rozdílný od toho, který vyrábí hrubohmotné pozemské zvukové vlny, jež zasahují ucho těžkého pozemského těla, které je vede dále k přednímu mozku.

Při tomto ději jasnoslyšení nepřichází ale v úvahu nejtěžší, zevní hrubohmotnost ucha, nýbrž jemnější hrubohmotnost. To si přece můžete myslet; vnější a nejtěžší hmotnost je příliš hrubá a strnulá, než aby mohla odpovídati na jemné záchvěvy vycházející z mozku. Tu zachvívá se jen jemnější hrubohmotnost, která jest stejného druhu jako chvění předního mozku.

Přijímací a vnímavé ústrojí **vnějšího** ucha je účinně zasahováno a uváděno v pohyb jen **zvenčí přicházejícími**, hrubšími zvukovými vlnami.

Myslím, že mne v tomto uvažování můžete lehce následovati. Vyložil jsem věc poněkud podrobněji, abych vám ji učinil srozumitelnější. Takový je tedy děj zprostředkování obrazy

místo slovy, jak ho používají duše z jemnohmotnosti, aby v pozemských lidech zformovaly pojem svého chtění.

Tak je také „slyšení“ světlejších a lehčích duší možné jen **zevnitř!** Postup jde **opačnou** cestou než v hrubohmotnosti s její schránou, která svou hutností chrání, ale také stísňuje a jejíž ochrany v jemnohmotnosti není již třeba.

Tím si také můžete snadněji vysvětliti okolnost, že duše, které se **vnitřně** neotevrou, jsou tam **hluché** a také slepé; že vlastní vidění je viděním **ducha**, to jsem vám již v jedné z dřívějších přednášek vysvětlil.

Leckterý bystrý, zvláště rozumově chytrý člověk, kterého by bylo možno lépe označiti jako připoutaného k pozemskému mozku, by tu snad narazil **na to**, že způsob výrazu různých odloučených duší prostřednictvím jednoho a téhož media bývá často také až podstatně různý, ač je tu tentýž mozek jako nástroj.

Tato okolnost by měla vlastně více poukazovati **na to**, že duše přece jen používají řeč v slovním výrazu, aby se učinily srozumitelnými, jmenovitě také to, že mnohé projevy někdy přicházejí v řečech, které medium vůbec nezná, jako anglicky, nebo francouzsky, latinsky, také japonsky, turecky a mnoho jiných.

To však nelze porovnávat, poněvadž takové projevy přicházejí jen z těch úrovní, **které patří ještě do hrubohmotnosti**, jež obsahuje mnoho úrovní. Tam je postup podobný jako v těžké hrubohmotnosti na zemi.

Teprve v **jemnohmotnosti**, která je zcela jiného druhu než

hrubohmotnost, mění se tímto druhem také výrazová forma stejných zákonů stvoření, na což jsem v Poselství několikrátě poukázal.

Nemáte dělat tu chybu, abyste mé Poselství, které obsahuje celé dílo stvoření a zasahuje ještě i nad ně, **tak jak je**, chtěli vtlačit do svého malého myšlenkového světa! To byste se nedostali daleko; neboť často jsem vtěsnal obrovské dálky do jediné zcela malé věty, abych vašemu chápání dal alespoň trochu zaokrouhlený základní obraz, u něhož byste se zastavili, a dále nebloudili bez cíle sem i tam v poli, které není ničím více, než nejmenší částí vašeho nejužšího okolí. Abyste mému Poselství správně porozuměli, musíte je **zpracovati!**

Prozatím chci vám dáti jen **souvislosti** a ne podrobnosti! Až budete mít jednou pevně celou velkou souvislost před sebou, pak můžete jít cílevědomě za jednotlivostmi, aniž by se vám souvislost ztratila.

Čím výše vystoupíte, tím méně se to nechá vyjádřiti slovy a naposledy stane se pro vás vůbec všechno jen **zářením**, vše ostatní tam zaniká.

Pro vás, to zvlášť zdůrazňuji, tedy pro pozemského lidského ducha, formou učiněného ducha pozdějšího stvoření! Všechno ostatní, co není pod vámi nebo kolem vás, to přece nemůžete tak jako tak pochopit.

Co je pro vás zářením, jest pro vyšší, než jste vy, viditelné, hmatatelné a zformované. Tak to jde dál, stále výše, až konečně jen ještě Božské v Božském může poznati vše zformované, až na Boha samotného, který ani z Božského není ve své bezbytnosti

poznatelný, vyjma svých Synů, kteří jsou z něj samého a nejen z jeho vyzařování.

Stále znovu si ujasňujte a využívejte toho, co vám dávám, **vždy jen vámi zpracovaného, vzhledem k přítomnosti a vašemu nejbližšímu okolí!** Nevystupujte ve svém chtění po vědění fantasticky do výšek, ve kterých nemůžete působit ani poznávat. Ale je nutno, abyste znali **souvislosti**, chcete-li **správně** jíti tam, kde jednou máte dlíti podle zákona! A pro tento účel chci vám zprostředkovati souvislost!

Nyní ale zase zpět k nitkám, visícím nad tkaním, které je kolem vás ve stálém pohybu. Jsou to vyzařování bytostných prostředníků, stojících ve velikém, shůry přicházejícím řetězu. **Se shora** dolů běžícího, to nesmíte zapomenouti, jinak ztratíte souvislost. Vysvětloval jsem je napřed jako vzhůru vedoucí, poněvadž jsem byl tehdy u **konců** se shora visících nitek, abych vám mohl zdokonaliti obraz, který před vámi vyvstal.

Jsou tedy zcela různé druhy takových nitek. Mají svůj původ ve vyzařování těch bytostí, které právě jako výše stojící prostředníci přejala předávanou jim sílu a tuto zase předávají dále, při čemž prouděním nastává změna, přizpůsobující záření **tomu** druhu, na který při sestupování narazí.

Z těchto nitek mohou pozemští lidé dostati posilu pro **každou** ctnost a pro každé dobré chtění! V každý čas; neboť tyto nitky visí **stále** nad vámi, připravené a čekající na vaše požadování jich.

Chci vám podati zprávu o **jednom** druhu, abyste věděli, jak tyto děje nastávají v přesném dodržování zákona stvoření,

v důsledku jeho působení.

Elisabeth, Prakrálovna ženství, zahrnuje ve své dokonalosti **všechny** ženské ctnosti a přednosti.

Z ní vycházejí jejímu druhu přiměřená záření dále dolů do říše Božského a vystupují také ven do říše čistě duchovního. V ní se nalézají odstupnění, mnoho různých stupňů všech Prastvořených.

Na každém stupni dolů štěpí se záření v jednotlivé druhy, ztělesňující v bytostném obrazy svého původu, v tomto případě tedy obraz Elisabeth, východiska tohoto záření. To se děje v bytostném **a** v duchovním, poněvadž od Prakrálovný vycházejí oba druhy záření v ní spojené.

Jejich formy tvoří se přesně podle dočasných, zcela určitých jednotlivých druhů záření, které je ztělesňují a které samy **jsou**. Tím vystoupí přirozeně také různé odchylky ve vzhledu nebo zjevu těch obrazů, které vždy jasně a jednoznačně vyjadřují jen **to**, co naznačený určitý druh záření působí a obsahuje.

Tak je konečně stále více těchto jednotlivých druhů, které se ukazují ztělesněné. Kdysi byly starými národy označeny jako bohyně, poněvadž tito lidé nemohli tehdy viděti dále a prostřednice těchto záření stavěli jako východisko a považovali je proto za to nejvyšší, co bylo.

Vycházíme-li od lidských duchů, tentokrát opačně myšleno směrem vzhůru, najdeme v bytostném mnoho takových prostřednic a také i prostředníků. Od nich může každý pozemský

člověk obdržeti **všechno**, když jen v čistotě po něčem z toho touží. Cudnost, která je ovšem zcela jiná, než si ji lidé představují, věrnost, plodnost, pravdivost, půvab, skromnost, píli (zachvívající se v zákoně pohybu) a mnoho jiných. Pro každou z nich je ztělesněna jedna prostřednice pro všechno ženství tak, jako jsou prostředníci pro všechno mužské, jako na př. pro sílu, odvahu, neohroženost, obratnost, pravé čisté vůdcovství a vše jiné, co není nutno zde uváděti, poněvadž vám chci dnes vyvolati jen přibližný obraz, abyste lépe porozuměli tomu, co vám dnes dávám.

Z každého tohoto prostředníka, kteří byli nutní při štěpení jednotlivých částí, vycházejí nitky vám líčené. A každý tento prostředník má zase velmi mnoho pomocníků, kteří jsou kolem něj a jsou činní ve vyzařování. Je to radostné vlnění, jež vystupuje z tohoto působení.

Prohlédněte si však nitky **dnes, v nynějším** čase a vašim zrakům se zjeví beznadějný obraz. Mnoho těchto nitek, ba největší část z nich visí dolů, aniž by nacházely spojení u pozemských lidí. Vlájí volně sem i tam, vůbec nepoužité, nepřijaté těmi místy, jež byly jimi v pomáhající lásce obmyšleny.

Tyto nitky takto visící usvědčují **vás z viny**, pozemští lidé, tak jako již mnohé výkřikem žaluje vaši vinu do stvoření až vzhůru k Tvůrci, který vás svou láskou zahrnoval a který svatými zákony vám tolik ulehčil poznání cesty, kterou máte jít!

Jak hluboce se zastydíte, až přijde poznání! Jste těmi jedinými, kteří to, co dostáváte, nedáváte dál a v tomto případě jako prostředníci jste úplně selhali, protože už dávno nejste vůbec schopni něco přijímati. O tom nelze již více nic říci.

Smutně stojí v bytostném všichni prostředníci, kteří jsou s vámi lidmi ve spojení. Žalobně pozvedají vzhůru nitky, které jim rovněž měly při použití lidmi přiváděti střídavý proud. Jednostrannost ve vyzařování oživila nitky pestrých barev, dala jim možnost zesílit ještě mocněji a mocným požehnáním se rozzářiti. Jen konce jejich jsou zaschlé a zanedbané.

Jen ti prostředníci, spojení se zvířaty, rostlinami a kameny jsou pevně a radostně vztyčeni; jejich zářící nitky jsou napjaty v měnivých kruzích dáváním a braním, které musí být v tom, že radostně a s díky naslouchají a poslouchají zákonů stvoření, jak jim k tomu byla dána možnost ve všelásce Boží, která se právě v tom projevuje.

Tak jste svým falešným myšlením, vámi pěstovaným, protrhli ošklivou a škodlivou trhlinu do obrazu, který ukazuje jen tu část tkaní ve stvoření s vámi úzce spojenou. Jen nepěknost rozšiřujete kol sebe, lidé. Všude, kudy jdete a kde stojíte. Kam jen dosáhnou vaše myšlenky, tam jste porušili harmonii a tím krásu a možnost zrání podle zákona. Mnoho máte k zodpovídání a také k odpykávání!